

[Kai Moltke.]

det øjeblik man afskaffede landbrugspligten for den pågældende ejendom. Under disse forhold kan jeg ikke sige andet, end at jeg stiller mig yderst negativt over for disse erstatningsbestemmelser, selv om jeg vil indrømme, at en engangserstatning ville være at foretrække for en hvilken som helst anden form.

Imidlertid: Rom blev ikke bygget på én dag, og regeringens jordlovgivningsprogram blev åbenbart heller ikke bygget på én folketingssæson, men de fleste af os må vel, før vi tager nogen stilling til det, også i erkendelsen af, at der findes visse fremskridt i denne lovgivning, have ret til at afvente: hvordan bliver det endelige billede? For først når sammenhængen mellem enkelthederne kendes, først når man efterhånden ser de enkelte led og aner noget af en helhed, vil man være i stand til at bedømme den kommende jordlovgivnings virkninger på det danske samfund. Formålet er jo at begrænse spekulationen, at skaffe billigere jord til de mennesker, som bebor dette land, rekreative områder og en kulturudvikling, som ikke er overladt til private spekulanter.

Boligministeren (Hastrup): Jeg er i den situation, at jeg ser mig i stand til at takke samtlige ordførere. Jeg tror, at næsten alle uden undtagelse erkendte, at disse lovforslag, såfremt de gennemføres, ville repræsentere et fremskridt i forhold til den bestående tilstand. Selv hr. Kai Moltke brugte udtrykket fremskridt om et forslag fremsat af denne regering, så der bliver slået et kryds i kalenderen. Jeg synes, at drøftelsen her efterlader forhåbninger om en saglig debat om disse ting i forbindelse med det forestående udvalgsarbejde og den videre behandling her i tinget.

Hr. Kaj Andresen sagde, at disse lovforslag jo ikke betegnede en endelig løsning af planlægningsopgaverne. Heri er jeg ganske enig. Det fremgår i øvrigt også af bemærkningerne til lovforslagene, at en mere gennemgribende reform må føres ud i livet i takt med kommunalreformarbejdet. Dette reformarbejde er under overvejelse. Hensigten hermed er at skabe yderligere forenkling og rationalisering og decentralisering af plan-

lægningsarbejdet og herunder også at styrke lands- og egnsplanlægningen.

Hr. Kaj Andresen henviste til, at i formålsparagraffen er fremhævet, at et af formålene er at øge udbuddet af byggemodnet jord, og henviste dér til pligten for kommunerne til 5 år frem i tiden at byggemodne — en regel, der jo ikke er ændret i forhold til den bestående lovgivning. Jeg er ganske enig med hr. Kaj Andresen i, at den slags regler i sig selv naturligvis ikke skaber det fornødne grundlag, men at bestræbelserne for at fremme byggemodningen også må understøttes på anden måde; jeg er i øvrigt også ganske enig i den betragtning, at det ikke er et spørgsmål om jord alene, men at det er et spørgsmål om byggemodnet jord. Jeg må altså trods alt henvise til, at de midler, som over boligfonden i år og i de kommende år stilles til rådighed, er midler, som ikke tidligere er stillet til rådighed, bortset fra et minimalt beløb i sidste finansår, og at der altså i kraft af dette forhold er sket i hvert fald en betydningsfuld ændring af stillingen, siden byreguleringsloven blev vedtaget.

Jeg vil også sige, at der over disse midler indtil nu er givet tilsagn om eller er sager under behandling for arbejder, der omfatter anlægsudgifter på et sted imellem 500 og 600 mill. kr., så det er ikke nogen helt ringe indsats, der er ydet. Man kan naturligvis altid kræve mere, men jeg har det indtryk, at denne lov, sådan som den administreres, har bidraget til, at samfundet har kunnet leve op til det, som var byreguleringslovens forudsætninger med hensyn til byggemodningen frem i tiden, og jeg vil tilføje bemærke, at den forbedring af likviditetssituationen, som er indtruffet i løbet af det sidste halve års tid, jo også har kunnet mærkes af kommunerne i form af, at de derved har fået lettere adgang til at optage lån også til disse formål.

Hr. Kaj Andresen omtalte erstatningsbestemmelserne, og han udtalte, at socialdemokratiet var af den opfattelse, at sådanne rådighedsbegrænsninger ikke krævede erstatning, eller at de skulle være erstatningsfri. Han henviste her til udtalelser af jurister, bl. a. citerede han professor Bent Christensen. Det er jo rigtigt, at der er jurister, som har denne opfattelse, men det er vel også rigtigt, at der er jurister, der gør